

Hoewerkt dit boek?

Dit verhaal is door elkaar gehusseld en zonder jouw hulp kan Lia, de hoofdpersoon van dit verhaal, niet verder. Help jij haar door de raadsels op te lossen en de codes te kraken?

Het gaat als volgt:

Je begint met lezen totdat je een raadsel tegenkomt.

Als dat gebeurt, moet je het raadsel oplossen met de informatie die Lia je in de loop van het hoofdstuk heeft gegeven. Elk raadsel dat je oplost, levert een cijfer op: het cijfer van de pagina waarop het verhaal verdergaat.

Soms heb je daar iets bij nodig wat in het verhaal genoemd wordt: een medaillon, een ring... Daarmee kun je de berichten ontcijferen.

En als het je nou niet lukt om een raadsel op te lossen?

Niks aan de hand! Onder elk raadsel vind je een aanwijzing die je kunt lezen als je het boek op zijn kop houdt.

Vergeet niet dat je ook een familielid of een vriend of vriendin kunt vragen om je een handje te helpen.

En als het dan nog niet lukt, is dat ook geen ramp. Achter in het boek vind je de oplossingen van alle raadsels.

Veel plezier bij het zoeken naar de Broederschap van de Sleutel met Lia.

Zet 'm op!

EEN VREEMD BERICHT

De bus stopt.

Ik stap in en ga op een eenpersoons plek zitten. Ik heb geen zin om met mensen te praten, en al helemaal niet met zo'n oudere dame die net doet alsof ze geïnteresseerd is in mij, maar die alleen over zichzelf wil praten. Ik zit nu op de middelbare school en kan prima mijn eigen weg vinden. Als iemand me op mijn zenuwen werkt, stap ik eerder uit en skateboard ik het laatste stuk van de route.

De bus vertrekt.

Mocht je je afvragen hoe ik eruitzie, dan kan ik je zeggen dat ik donkerbruin haar heb, ongeveer tot op mijn schouders; meestal heb ik een oversized grijs sweatshirt aan, een rokje en een paar Adidas Superstars, en heb ik rode oordopjes in. Ik luister bijna altijd naar muziek op mijn oude mobieltje. O ja, en ik ga vaak met mijn skateboard op stap, dat ook rood is, met gele wielletjes, een verjaardagscadeau van mijn oom. Ik woon bij hem, want hij is de enige familie die ik heb. Mijn ouders heb ik amper gekend, maar bespaar me je medelijden; ik heb een hekel aan treurige gezichten. Je zou kunnen zeggen dat ik een doodgewoon kind ben, maar dat klopt niet helemaal.

Ik heet Lia en ik ben een deuropener.

Nee, geen inbreker of zoiets; dat zou wat zijn. Ik kan in de hoofden van andere mensen komen. Nou ja, niet in hun hoofd, maar in een soort huisje dat ze in hun hoofd hebben. Zoals een bakstenen huis met ramen, maar dan anders.

Ik noem het gedachtehuisjes, die laten zien wie je echt bent. En ja, ook jij hebt een gedachtehuisje in je hoofd, al weet je dat misschien nog niet.

Pff, die straat is een ramp, ze mogen wel eens wat aan die kuilen doen.

Voor mij is het heel gemakkelijk om iemands hoofd binnen te gaan. Ik hoef die persoon alleen maar aan te raken en me te concentreren. Geloof me, het is bizar. Ik ben ooit in het hoofd van een reusachtige man geweest met een gedachtehuisje dat zo klein was dat je de schilderijen van de muren zwiepte als je je omdraaide. Ik weet niet wat dat betekent, dat moet je zelf maar bedenken. Ik ben zelfs wel eens in een huisje geweest waar alle meubels van chocolade waren en je ze kon opeten als je wilde, maar dat zou ik nooit doen. Ik heb altijd heel veel respect voor de gedachtehuisjes waar ik binnenga.

Mensen bewaren hun herinneringen en geheimen op een speciale verstopplek in dat huisje. Soms is het een gewone kast, maar soms is het ook een kluis. Het kan een hutkoffer zijn, maar ik heb zelfs wel eens geheimen gevonden in een schoenendoos. Sommige mensen bewaren ze achter slot en grendel en sommige niet. Ik kijk er niet naar. Ik zou het wel kunnen doen, maar dat lijkt me niet goed, punt uit. Oké... ik kijk alleen als het niet anders kan. Dankzij mijn speciale kracht kon ik ooit een oud vrouwtje helpen dat in haar nachthemd over straat liep. Ik ging haar hoofd binnen en zocht tussen haar herinneringen naar haar adres.

Het lijkt geweldig om dit soort krachten te hebben, toch? Nou dat is het niet en daarom probeer ik ze zo min mogelijk te gebruiken. Eigenlijk om twee redenen:

Ten eerste: het geeft me een raar gevoel om zonder toestemming op het privéterrein van anderen te komen.

Ten tweede: als ik daarna weer terugkeer naar de echte wereld heb ik enorme hoofdpijn.

Wow, dit nummer van Taylor Swift vind ik echt supergoed!

Zoals ik al zei, kost het me geen enkele moeite om iemands hoofd binnen te gaan. Als ik je nu zou aanraken en me goed concentreerde, zou ik in dat van jou kunnen komen.

Maar soms, heel soms, tref ik een gedachtehuisje met een vergrendelde deur en dan is het moeilijker. En hoewel het me meestal wel zou lukken om die open te krijgen, ga ik er als een haas vandoor als ik zo'n vergrendeld huisje tegenkom, en wel hierom:

Ten eerste: Als mensen de deur van hun huisje hebben vergrendeld, willen ze waarschijnlijk niet dat er iemand binnenkomt. En ik heb je al gezegd dat ik geen inbreker ben. Jij gaat toch ook niet zomaar het eerste het beste huis binnen waar je langs loopt?

Ten tweede: Vergrendelde huizen geven me een rotgevoel. Hoe meer grendels ze hebben, hoe banger ik word.

De bus gaat vandaag heel langzaam.

Zolang ik me kan herinneren ben ik al zo. Eerst dacht ik dat iedereen hetzelfde was, maar later merkte ik dat dat niet klopte en dat mensen me raar aankeken als ik erover vertelde. Dus zeg ik maar niets meer. Het is al heel lang geleden dat ik het aan iemand verteld heb. Zelfs Lily, die zo'n beetje mijn beste vriendin op school is, weet het niet. Maar vandaag is er iets raars gebeurd. Daarom moet ik het aan iemand vertellen. Ik heb een briefje in mijn rugzak gevonden. Het was heel vreemd, het leek een warboel van woorden en letters. Eerlijk gezegd stond ik al op het punt om het in de vuilnisbak te gooien, maar toen ik wat beter keek, wist ik niet wat ik zag.

LOHAL LAI, NUK IJJ
DEUNER NEPONE?
NAD NEBBEH EW
EJ NIDOG.
MOK VINMADDAG
AN LOOSCH RAAN
ED OUEDTRAAST
NEMMUR HENDDRO-
ATCH.

IK HEB DE UITGANG VAN HET HUISJE VAN VALK GEVONDEN EN DE DEUR OPENGEDAAN!

Opgelucht ga ik naar buiten. Ik ben weer in de echte wereld.

Gelukkig kon ik uit het hoofd van Valk ontsnappen. Ik heb iets raars ontdekt: er zat een raampje in de deur waardoor je naar de echte wereld kon kijken. Ik weet niet of alle deuren naar de buitenwereld dat hebben. Voordat ik naar binnen ging, hadden we elkaars handen vast en nu, nu ik weer buiten sta, is dat nog steeds zo. Ik voel me verbonden met hem. Het is een vreemd gevoel. Dat gebeurt me altijd. Als ik iemands hoofd verlaat, is het alsof ik van diegene net iets meer houd dan van andere mensen, ook al kennen we elkaar niet.

Hé! Ik heb helemaal geen hoofdpijn! Het was misschien een beetje eng, maar nu ik heb geleerd om zonder hoofdpijn uit een gedachtehuisje te komen, was dat het zeker waard.

‘Dat heb je goed gedaan, Lia, maar het zal niet altijd zo gemakkelijk gaan. Niet iedereen die je in de gedachtewereld tegenkomt, heeft goede bedoelingen,’ zegt Zwaan.

‘Bedoel je die quantumtypes? Wie zijn dat toch?’

‘Dat zijn deuropeners die niet blij zijn met wat wij doen. En ze heten quantumts. Ik zeg het maar even want ik weet zeker dat je het in het woordenboek gaat opzoeken.’

‘Wat doen jullie dan, als ik vragen mag?’

‘Wij proberen te voorkomen dat iemand je gedachtehuisje binnengaat en bijvoorbeeld je geheimen en je herinneringen steelt.’

Dat zei ze op ernstige toon, zeer ernstige toon. De anderen keken naar de grond. Ik weet dat het niet verstandig is wat ik nu ga doen, maar ik wil er meer over weten.

‘Hoe gaan we verder? Wiens hoofd ga ik nu binnen?’ vraag ik, terwijl ik mijn mouwen opstroop.

Slang schudt haar hoofd. Valk en Cheeta halen opgelucht adem. Eekhoorn komt voor het eerst sinds we elkaar kennen uit haar schulp. Ze kijkt me aan en glimlacht. Het lijkt wel alsof ze bang waren dat ik me zou terugtrekken of zoiets.

‘Je bent een fantastische deuropener, Lia. Maar nu moet je even geduld hebben. Wij nemen wel weer contact met je op.’

Zwaan legt me uit aan welke regels ik me moet houden:

Regel 1: Zodra ik ‘s morgens wakker word, moet ik een tekening maken van mijn dromen. Volgens haar zal ik zo berichten ontvangen. Het is ook de manier om erachter te komen of iemand heeft geprobeerd mijn gedachtehuisje binnen te komen.

Regel 2: Ik mag alleen iemands hoofd binnengaan als ik daar toestemming voor heb. Het zou gevaarlijk kunnen zijn nu de quantums me beter kunnen vinden doordat ik mijn krachten begin te beheersen. (Ik begrijp trouwens nog steeds niet goed hoe het zit met die quantums.)

Ze zegt dat ik geen lid van de broederschap kan worden als ik me niet aan de regels houd. Dat klinkt als een dreigement, toch? Daar houd ik helemaal niet van.

Regel 3: Ik moet het medaillon gebruiken om berichten te ontcijferen, en het altijd bij me dragen.

Welk medaillon?

Zwaan haalt uit een stoffen zakje voorzichtig een medaillon aan een kettinkje tevoorschijn.

Ik stop het medaillon weg en loop naar de bushalte. Ik heb geen zin om naar huis te skateboarden.

Iedereen is al weg. Ik stap in de bus en bekijk het medaillon dat Zwaan me heeft gegeven. Ik moet het ergens verstoppen waar mijn oom het niet kan vinden. Als hij het ziet, gaat hij vragen stellen en ik wil niet tegen hem liegen. Dat hij er niet van weet is één ding, maar hem voor de gek houden is iets heel anders.

Ik kan niet wachten tot ik thuis ben.

Ik zoek in mijn mobieltje naar het woord *quantum*. Ik snap niets van wat er staat. Ik lees een paar keer de definitie, maar die begrijp ik niet. Het gaat over fysica, energie en atomen en nog een heleboel andere rare dingen.

Ik ben bang dat ik zal moeten wachten totdat iemand het me uitlegt.

Ik kijk naar buiten. De lichten flitsen voorbij.

Ik ben doodmoe. Ik moet alles wat er gebeurd is eerst ordenen. Dus daar begin ik meteen maar mee.

Punt 1: Er zijn ook nog andere deuropeners, hoewel die niet allemaal aan dezelfde kant staan. Je hebt die van de broederschap, de quantums... en misschien nog wel meer. Het is een zootje, echt een zootje.

Punt 2: Ik kan niet langer dan één gedachte-uur in iemands hoofd blijven, wat hetzelfde is als zes minuten in echte tijd. Als het langer duurt, verdwijnt ik. Brrr.

Punt 3: Ik kan alleen op mijn eigen horloge vertrouwen, want sommige deuropeners kunnen de tijd veranderen om me voor de gek te houden. Lekker dan.

Punt 4: Ik moet naar buiten door de uitgang, dan krijg ik geen hoofdpijn. Goede tip!

Punt 5: Ik mag niemand's hoofd meer binnengaan totdat zij weer contact met me opnemen. Dat is jammer!

Punt 6: Ik moet elke ochtend als ik wakker word een tekening maken, want dat is de manier waarop ze hun berichten versturen. Vreemd, heel vreemd.

Punt 7: Die types van de broederschap zijn een stelletje gevaarlijke gekken. Maar ik begin ze toch aardig te vinden.

Ik mag ze wel, ondanks die dreigementen van Zwaan. Ik heb een hekel aan dreigen, omdat het een vorm van chantage is. Je kunt er niet onderuit. Mensen dwingen je zo om dingen te doen die je anders misschien toch wel uit vrije wil zou doen. Tja, het is een beetje tegenstrijdig.

Nog een paar straten, dan ben ik thuis.

Gelukkig zag Cheeta het. Dat ik niet van dreigementen houd, bedoel ik. Voordat hij wegging pakte hij me bij mijn arm en zei dat ik het Zwaan maar niet kwalijk moest nemen, maar dat het echt heel belangrijk was dat ik naar haar luisterde en niemands hoofd zou binnengaan, dat het voor iedereen slecht zou aflopen als ik dat wel deed. Bovendien kon ik dan nooit meer lid worden van de broederschap.

‘Ik zou je niet graag kwijt willen, Lia.’

Ja, dat zei hij, niks meer en niks minder. Ik heb hem mijn woord gegeven en als ik mijn woord geef, dan houd ik me eraan, wat er ook gebeurt.